

[Gade]

frem. For den ærlige pris kan jo kun komme frem, hvis vi fjerner statsgarantien og lader sel-skabet gå ud og lave udregninger og så stiller op på et stykke papir, hvad det her projekt i virkelighedens verden koster.

Vi havde jo den chokerende oplevelse, sidst vi debatterede det, at høre finansministeren tale om, at afdragstiden, det var sådan noget, man kunne trække ud som elastik. Hvis det ikke kunne betales tilbage på 30 år, ja, så kunne man jo altid tage nogle flere år. Jeg vil spørge regeringen, om vi kan få en ærlig pris enten i dag eller under udvalgsarbejdet, og om regeringen tør fjerne statsgarantien og dermed opføre sig i dette firma, ligesom man forlanger af private firmaer, nemlig sådan at der er sammenhæng mellem budget og økonomistyring.

Det andet spørgsmål, jeg gerne vil stille, vedrører ansvaret. Hvad har regeringen lært af Storebæltskatastrofen, hvad angår ansvar? Det er jo én stor opvisning i ansvarsforflygtigelse, fordi man har valgt en officiel privatkonstruktion, et privat firma, og så er det alligevel også offentligt ejet og offentligt styret. Man har således fået alle ulemperne fra det offentlige og fra det private kombineret sammen i én pærevælling, så man kan komme i den situation, at et berømt bestyrelsesmedlem, Georg Poulsen, siger til Det Fri Aktuelt: »Men vi må acceptere, at aktionærerne, og det er jo politikerne, også har behov for nogle konkrete informationer, og at de bl.a. kan bestemme hen over bestyrelsen.«

Har man tænkt sig at fortsætte det narrespil, vi har på Storebælt, hvor ingen ved, hvem der har ansvaret, hvor vi ikke kan kalde en minister i samråd, fordi det ikke er Folketingets Trafikudvalg, der virkelig sidder som kontrolinstans, men en politisk følgegruppe, som ingen kender? At bestyrelsen ikke har ansvaret, at ingen har ansvaret og vi konstaterer, at milliarderne ruller ud af statskassen? Er det det cirkus, vi skal have gentaget ved Øresund? Lovforslaget lægger faktisk op til det, og det synes jeg er en økonomisk katastrofe.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Hr. Arne Melchior for en kort bemærkning, og på grund af dagsordenens længde må jeg indskærpe taletiden.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg har en kort bemærkning til trafikministeren, som sagde: Hvorfor skulle han undersøge noget, der ikke var blevet pålagt ham? Takket være vort moderne edb-anlæg har jeg lige styrket min hukommelse ved at gå hen at se ordlyden af den dagsorden, der blev vedtaget i januar i fjor, og dér står ikke noget om, at det skulle være forbudt trafikministeren at komme med en beregning på, om det ville være billigere med en boret eller en nedsænket tunnel.

Jeg tror, det var Fridtjof Nansen, der sagde: »Du skal ikke spørge, hvor flertallet står – du skal spørge, hvad der er rigtigt, og så skal du forsøge at få flertallet til at stå dér.« Selvfølgelig skal en minister da rette sig efter et pålæg fra et flertal, men der var ikke i den flertalsdagsorden nogen beslutning om, at den tekniske udformning skal være som nu forelagt. Og der var ikke nogen hindring for trafikministeren med hensyn til at bruge nogle af statens penge til at overveje, om der findes en anden løsning, der er bedre.

Således foranlediget skal jeg da gerne sige, at det må da være rimeligt også i udvalgsarbejdet at få nogle beregninger fra trafikministeren på, hvorfor denne løsning er bedre end en anden teknisk udformning af det, der er pålagt ministeren, nemlig en fast forbindelse over Øresund til jernbane- og vejtrafik.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Trafikministeren har i dag givet tilsagn om, at ministeren og embedsapparatet vil være til rådighed for Folketingets Trafikudvalg med alle de oplysninger, som vi vil få brug for i løbet af sommeren. Jeg vil med det samme give tilsagn om, at vi fra Fremskridtspartiets side vil komme med en række uddybende spørgsmål for at forsøge at få forbedret det her projekt.

Jeg mærker mig også, at kun en enkelt ordfører, nemlig hr. Arne Melchior, gik op og imødegik den fiktionsteori, som jeg gav udtryk for, altså den med de tomme aktieselskaber. Jeg fandt så ud af senere, at når hr. Arne Melchior gjorde det, så var det, fordi han var bange for, at der var nogen, der var ved at komme efter ham personligt med straffeloven. Og da det gik op for hr. Arne Melchior, at det ikke var tilfældet, havde hr. Arne Melchior ikke flere bemærkninger til det.